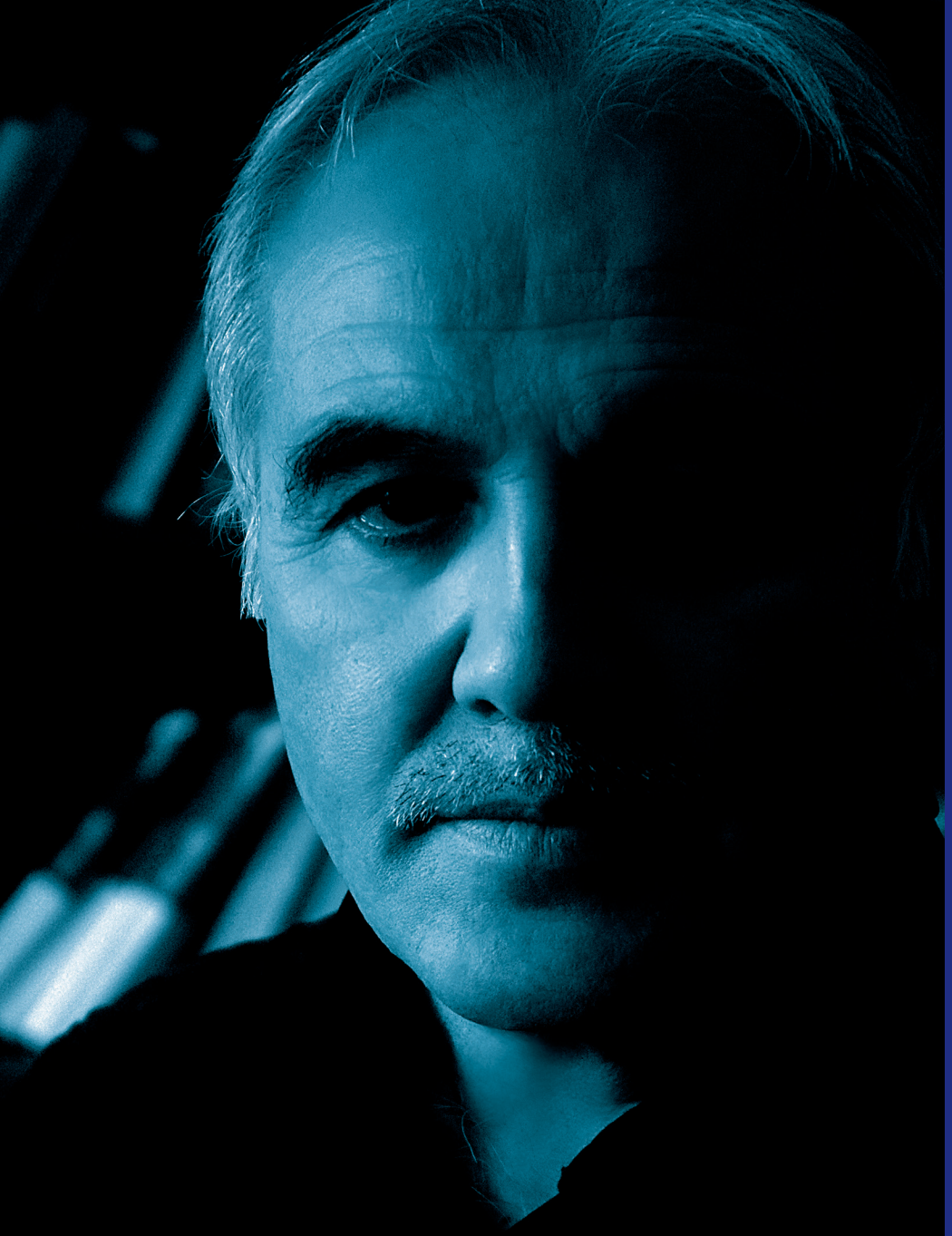

Puslu aynalarda dağıldı yüzüm
Sırda saklı durur sana emânet
Sevdâ da hayat da bir ince hüzün
Derinden çekilen ahtan ibâret

Hüseyin AKKAYA

AYNADAN GEÇEN ŞİİRLER

AYNADAN GEÇEN ŞİİRLER

Hüseyin AKKAYA

AYNADAN GEÇEN ŞİİRLER

Bu nüsha sizin için

1

Bu kitap 1500 adet basılmış olup
ilk 250 nüshasına özel numara verilmiştir.

Hüseyin AKKAYA

AYNADAN GEÇEN ŞİİRLER

Hüseyin Akkaya

Sivas'ta 1955 yılında doğdu. İlk ve orta öğrenimini Sivas'ta, yüksek tahsilini edebiyat alanında Erzurum'da tamamladı.

Altı yıl kadar Sivas'ta edebiyat öğretmenliği hizmetinden sonra 1986'da Sivas Cumhuriyet Üniversitesine araştırma görevlisi olarak girdi. Aynı yıl lisansüstü çalışmalar yapmak üzere görevli olarak İstanbul'a gitti. Marmara Üniversitesinde Eski Türk Edebiyatı alanında yüksek lisans ve doktorasını bitirip 1994 yılında Sivas'a döndü. Cumhuriyet Üniversitesinde 1998 yılında doçent, 2004 yılında profesör oldu. Eğitim öğretim faaliyetlerinin yanı sıra Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanlığı görevinde bulundu. Hâlen Türk Müziği Devlet Konservatuvarı Müdürlüğünü yürütmektedir.

"Aynadan Geçen Şiirler" onun ilk şiir kitabıdır.

Hocalığı yanında Hüseyin Akkaya'nın dikkati çeken başka bir özelliği de geniş bir şiir hâfızasına sahip olmasıdır. Türk şiirinin târihî seyri içerisinde ilk devirlerden günümüze kadar çeşitli konularda aruz, hece, serbest vezin ile yazılmış yüzlerce şiir küçük yaşlardan îtibâren onun zihnine âdetâ nakşolmuştur. Her devirden ve her türden şiirin şâheser örneklerini ondan dinlemek mümkündür.

Müzeyyen Hanım'la evli olan Hüseyin Akkaya'nın üçü kız biri erkek dört evlâdı vardır.

Hüseyin Akkaya Sivas'ta yaşamaktadır.

FİLİMETRE

Medya Yapım Yayın ve Organizasyon

filimetre.com

Kendim Yayınları -1

Şiir -1

Aynadan Geçen Şiirler - Hüseyin Akkaya

ISBN No: 978-XXX-XXXX-XX-X

Kapak Tasarımı - Ahmet Sarıkuş

Kapak Fotoğrafı - İlker Öngel

Mizampaj - Harun Ş. Taşar

Baskı - Acar Basım/İstanbul

Sertifika Nr. 44977

İstanbul, Ekim / 2019

Hüseyin AKKAYA

AYNADAN GEÇEN ŞİİRLER

Ekim / 2019
Kendim Yayınları

İÇİNDEKİLER

Bu Kitabın Hikâyesi 11

Tecellî 31
İnşirah 32
Varlık-Yokluk Aynası 34
Güzellik Aynası 39
Benim Aynam 40
Senden Sana 41
Aynalar Sararırken 42
O Şehzâde 43
Kitap Ayna ve Sen 44
O'ndandır 46
Muhayyel 50
Suyun Aynasında Ben 51
Paramparça 55
Aynadaki Emânet 56
Aynalı Hüzün 57
İntizâr 58
Eyvâh 59
Çarnâçâr 63
Dev Aynası 64
Sihirli Aynalar 66
Ayna Yorgunluğu 68
Aynalarda Yaşlanmak 70
Temâşâ 72
Sükûnet 73
Ayna Duâsı 77
Tutsak 78
Bırakma Beni 81
Aynımdaki Ayna 85
Mihman 86
Biz 87
Neşâtî Der ki 88
Aynalardan Geçmek 89
Efsunlu Aynalar 90
Aynanın Dilinden 91
Bitmemiş Masal 95
Sanrı 96
Sır 98
Sonsuz Gözgü 99
Siyah Ayna 100
Aynalarda Yaşamak 102

Bu Kitabın Hikâyesi

Şiirle Tanış Olmak

Şiirle henüz çocuk denilebilecek yaşlarda tanıştım. Bir demiryolcu olan babam uzun tren seferlerinden eve döndüğünde zarûrî işleri yaptıktan sonra akşamları minderine oturur, kendisine has bir ezgi ile Emrah'tan, Sümmânî'den, Ruhsâtî'den şiirler okurdu. Türkü formunda okunan bu şiirleri büyük bir zevkle dinlerdim. Çocuk rûhunda kendilerine yer bulan nağmeler kolay kolay silinmez. Bu sebeple o şiirlere konu olan muhayyel dünyanın pek çok unsuru mısrâ mısrâ zihnime nakşoldu âdetâ.

Orta öğrenim döneminde manzum sözlere olan yakınlıktan dolayı Türkçe ve edebiyat kitaplarındaki örnek şiirlerden pek çoğu kendiliğinden gönlüme ve hâfızama yerleşti. Belki de şiirle büyümenin sonucu olarak çocukluktan gençliğe adım attığım vakitlerden itibaren hayatı ve eşyâyı şiirle kavramaya çalıştım. Bu özel bir gayretle değil kendiliğinden oldu. Soyut düşünceye yeni yeni âşinâ olduğum demlerden son-

ra şiirle düşünme ve kavrama daha belirgin bir hal aldı. Ve fikretmenin metafizik merhaleye evrildiği zamanlardan bugüne değin de illâ'nın (Şuarâ sûresi, 227) ötesinde yaşayan şâirlere ve eserlerine hep gıpta ettim. Onlara hep gıpta ile yaklaştım.

Şiirle böylesine hemhâl olmak şiir yazmayı da beraberinde getirdi. Lise ve üniversite yıllarında bazı şiirler karaladım. Karaladım ama şiirin ne kadar zor olduğunu, nasıl rafine bir işçilik gerektirdiğini, hakîkî şiirin neredeyse insanın bütün zamanını aldığını biliyordum. Tabiatımda var olan mükemmeliyetçilik tutkusu da şiirle uğraşmamı bir hayli zorlaştırıyordu.

İki Zıt Dünya

Şiir ikliminde serâzat yaşamaya çalışırken nasip bizi başka bir alana çekti. Üniversiteye. Akademi dünyasıyla şiir dünyası bir birine ne kadar da zıttı. Akademik hayata adım atan insanın orada bir merhale kat edebilmesi için bütün melekelerini aklın emrine vermesi gerekiyordu. Şiir hayatı ise öyle değildi. Şiir adına kalıcı bir eser bırakabilmek için kişinin kendini duyguların dalgalanışına bırakması lâzımdı. Biri düzenli ve disiplinli bir yaşayışı şart koşuyor, diğeri ise derin okumalar eşliğinde ilham perilerinin geliş gidişlerine bağlı olarak ihtizazlar içerisinde bir ömür fedâ etmeyi gerekli kılıyordu.

Bilim ve sanat ikileminde akademik hayat gâlip geldi ve şiire yer bırakmadı. Üniversite koridorla-

rında yapılması gerekenler belliydi. Sırasıyla şunlar şunlar yapılacak, şu şu merhaleler aşılacaktı. Yapıldı ve aşıldı. Unvanlar bir bir alındı. Alındı ama bu arada şiir de kendini geriye çekmişti. Annemin ve babamın vefatı gibi özel anlarda kendiliğinden gelenler hâricinde şiir benim için bir Zümrüdüankâ olmuştu.

Yeniden Şiir

Şiir yeniden geldi. Takvimler 2010 yılını gösteriyordu. Aylardan Muharrem'di. Ben şiiri bırakmıştım ama şiir beni bırakmamıştı. Tekrar geldi. Bundan dokuz yıl kadar önce mâtem ayında Hz. Hüseyin Efendimizin hüznü bir akşam vakti kalbimi kapladı. Hüzünlendim. Onun yalnızlığını ve uğradığı büyük kıyımı dile getiren "Belî Gül" isimli şiirim doğdu o günlerde. Hüseynî yalnızlık beni kalbimden yakalayıp şiirin tam ortasına bırakmıştı. Adımın da bu işte bana yardımcı olduğunu düşünüyorum. Zîra herkese isminden bir nasip vardır derler. Bize de Hüseynî melâlden küçük bir nasip verildiğini yaşayarak öğrendim. Kendimi bildim bileli dıştan görülüp görülmese de yüreğimde gam gözlerimde nem hiç eksik olmadı. Ben zaten şiirin neşvünemâ bulduğu sebepsiz hüzün ikliminde yaşamaktaydım hep. Hüzün hep vardı. Sonunda şiir de geldi.

Aynadan Doğan Şiirler

"Belî Gül"den sonra peş peşe ayna şiirleri doğmaya başladı. Hayat aynasından süzülen düşünceler gönül sayfasında mısrâlara ve şiirlere dönüşüp ora-

dan beyaz kâğıtlara dökülüverdi. Bütün dünya edebiyatlarında bir mısrâ ile de olsa şiirlerinde ayna metaforuna yer vermeyen şâir yok gibidir. Pek çok şâir de kitaplarında müstakil bölüm teşkil edecek şekilde ayna şiirleri kaleme almışlardır. Ayna, şiir için vazgeçilmez sembollerin en önemlilerinden biridir desek yanlış olmaz. Hakîkatle mecaz arasında zengin bir çağrışım dünyasına sâhip olan ayna imgesi şiir için elverişli bir zemindir. Bu sebeple ayna mazmunu/metaforu etrafında gerek dinî gerek lâdinî olsun hem Doğu hem Batı edebiyatlarında yüzyıllar içerisinde çok hacimli bir külliyat oluşmuştur.

Ayna sembolü şiir için neredeyse sonsuz bir kaynak gibidir. Binlerce aynaya düşen binlerce sûret. Aynanın derûnunda aynı anda hem vardırlar hem yokturlar. Bu sûretler ayna karşısında duran şeylerin hem aynı gibidirler hem değildirler. Tıpkı su üzerinde varlığı da yokluğu da aynı anda gerçekleşen kabarcıklar gibi. Tıpkı sahile çarpan dalgaların parçalanmasıyla havada savrulan damlalar/katreler gibi. O damlalar ki havada bir an beyaz katrecikler olarak doğup sonra denizin maviliklerinde kaybolurlar. Böyle sanırız. Kaybolduklarını zannederiz. Öyle değildir. Deryânın maviliklerinde, yani aynanın sır(r)ında saklı dururlar. Vakti geldiğinde tekrar ortaya çıkmak üzere.

İlk Göz Ağrısı

Elinizdeki ilk şiir kitabım "Aynadan Geçen Şiirler"e gelince... Onun da bir hikâyesi var. Anlat-

mazsam olmaz. Anlatalım. Yedi yıl kadar evveldi. Sivas'ın ârif zatlarından büyüğümüz Bıçakçı İbrahim Usta'nın küçük îmâlâthânesine uğramıştım. Öğle arası dinlenme vaktiydi. Usta, gazete kâğıdıyla örtülmüş eski bir masa etrafına oturmuş dostlarıyla sohbet ediyordu. Aradaki boş bir sandalyeye yavaşça iliştim. İnce belli bardaklar tavşankanı çaylarla dolup boşalırken koyulaşan sohbet eşliğinde muhabbet demleniyordu sanki. Bir ara İbrahim Usta duvara raptedilmiş küçük dolabın tozlu çekmecesinden birkaç kâğıt çıkardı. Bu fersûdeleşmiş yapraklarda bazı şiirler vardı. Bunlar onun gençliğinde yazdığı manzûmelerdi. Aralarından bir tanesini seçip okudu. Şiirin ilk dörtlüğünde hemen dikkati çeken ana unsur ayna idi.

Bu şiirin ilk kıtası gönlüme değdiğinde içimde ayna mazmununu esas alarak bir şiir yazma arzusu belirdi. Gençliğimde yazdığım bir şiirimde ayna sembolüne yer vermiştim. Bu şiir ayna ile ilgili müstakil bir şiir değildi. Sâdece iki beyti ayna imgesinden yola çıkılarak kurulmuştu. Şimdi ise her beytinde ayna konusunun işlendiği bir şiir inşâ etme hevesindeydim. İbrahim Usta'nın o günkü sohbetinin bereketiyle olsa gerek kitabımızda kırkıncı şiir olarak yer alan "Aynalarda Yaşamak" isimli şiirim birkaç gün içinde tamamlandı. Şiir bitse de onu doğuran heyecan bitmemişti. O heyecanla hemen İbrahim Usta'ya gelip okudum. Usta şiiri çok beğendi ve takdirini güzel cümlelerle dile getirdi. Ben de, "Keşke bu kalitede

ayna şiirleri yazabilsem" dedim. "Daha ne yazacaksın, ayna ile ilgili her şeyi burada şiir diliyle anlatmışsın" dedi İbrahim Usta. Dilimden gayriihtiyârî "Allah'ın kelimeleri tükenmez" cümlesi dökülüverdi. Her ne kadar böyle dedimse de ayna merkezli yeni bir şiir yazabileceğimi tahmin etmiyordum.

Duâların kabul olduğu icâbet vaktine rastlamış olmalı ki dört gün sonra, "Küntü kenzen mahfiyyen/ Ben gizli bir hazine idim" hadîs-i kudsîsini işleyen bir ayna şiiri doğdu. Ayna metaforundan hareketle yazılabilecek şiirler ileriki yıllarda anlamlı bir bütün oluşturacak sayıya ulaşabilirse, bunların başlangıç şiiri "Tecellî" olabilirdi. Bu şiir tasavvuf düşüncesindeki tecellî nazariyesini konu alıyordu. Bilindiği gibi sûfîler kâinatın yaratılışına sebep olarak aşkı gösterirler. Çünkü Allâhü Teâlâ bu kudsî hadiste "Ben gizli bir hazine idim. Bilinmeyi sevdim. Bilineyim diye halkı (kâinatı) yarattım." buyuruyor. Sûfîler, "Bilinmeyi sevdim" ifâdesindeki "ahbebtü/sevdim" fiilinin kökü olan "hubb/sevgi" kelimesine dikkat çekerek varlığın meydana geliş sebebinin aşk olduğunu ileri sürerler.

Ayna şiiri olarak vücut bulan ilk iki şiir üzerinde biraz tefekkür edince şunu gördüm: "Tecellî" başlıklı şiir, kâinatın var oluşunu, dolayısıyla insanın yaratılışını anlatmakta. "Aynalarda Yaşamak" ise sonunda yer alan, "Beni buralardan al beni buralardan al" mısrâı ile insanın ferdî kıyâmetine işâret etmekte. En azından ben böyle düşündüm. Dünyanın ve insanın

çeşitli hallerine dâir ayna mazmunu/metaforu çevresinde şekillenen otuz sekiz şiir daha yazabilir, ilk iki şiirle birlikte kırk şiirden müteşekkil bir kitap haline getirebilirsem, bunun çok anlamlı olacağı düşüncesi sardı beni. "Tecellî" ve "Aynalarda Yaşamak" arasına yerleşen şiirlerle vücut bulacak eser, bir şiir kitabı olmanın ötesinde aynı zamanda insanoğlunun hikâyesini anlatan modern bir mesnevî olabilirdi. Bu düşüncem zaman içerisinde filizler vermeye başladı. Ayna şiirleri yedi yıllık bir zaman diliminde günü gelince birer birer kalbin mânevî ikliminden madde dünyasına âdetâ sızdı. Bu yılın Temmuz ayında kaleme alınan kırkıncı şiirle de tamamlandı. Bunlar arasında iki beytinde ayna konusu işlenen "Tutsak" isimli şiirim gençlik döneminde vücut bulmuştu ama gönlüme göre henüz kemâle ermemişti. Bu şiir yeniden ele alınıp bazı eklemeler ve çıkarmalarla tekrar düzenlendi ve bu son şekliyle kitaptaki yerini aldı.

Göğe Çekilen Hümâ

Kitaptaki metinlerden biri serbest diğeri mensur şiir tarzında yazılan iki parça dışında kalan otuz sekiz şiir hece vezni ile kaleme alındı. Bunlardan bir tanesi hâriç diğerleri yayımlanmadı. İlk defa bu kitapta okuyucu karşısına çıkıyor. Şiir şâirin gizli yarasıdır, başkasına kolay kolay açamaz. Kimi zaman kendisine bile… Ürkek ürkek derinden bir fısıltıyla îtiraf etse de bu öyle sessiz bir konuşmadır ki can kulağıyla dinlemezse kendisi dahi duyamaz. İşte böyle bir hâletirûhiye içerisinde vücut buldu bu şiirler. Yüksek

sesle söylesem kim duyacaktı ki!.. Hakîkî şiirin Hümâ kuşu gibi yükseklerden seslendiği bu çorak iklimde kim duyabilirdi ki!.. Şiirin sâdece serbest şiir olarak algılandığı bir edebiyat anlayışı hüküm sürmekte ülkemizde. Türk edebiyatında serbest vezinle yazılan şiirlerin yüz yıllık geçmişi ya var ya yok. Halbuki Türk şiiri en az bin beş yüz yıllık hece vezni geleneğine sâhip. Ayrıca bin yıllık bir aruz vezni geçmişi de var. Modern şiir adına eser veren şâirlerimiz bu köklü gelenekleri terk ettiler. Çok azı hâriç şiirin mısrâlardan meydana geldiğini unuttular. Ne mısrâ estetiği kaldı ne dil mûsikîsi ne de konu bütünlüğü. Varsa yoksa bir imge. İmge diye sundukları örnekler de çoğunlukla mecâz-ı müptezel. İşin daha garibi bunun farkında da değiller. Anadolu'da bir söz vardır. Ot kökün üstünde durur. Kökü olmayan neyin üstünde durur, ona da muhâtapları cevap bulsun.

Lirik Şiir Ölmez

Elinizdeki kitapta yer alan şiirlerin hepsi de lirik şiirler. Günümüzde lirik şiir öldü diyorlar. Lirik şiir ölmez. Zîra lirik şiir kalbin şiiridir. Kalpsiz insan yaşayamaz. Bu sebeple insan var oldukça kalp de hep var olacaktır. Kalbin var olduğu yerde de lirik şiir varlığını her dâim devam ettirecektir. Bu şiirlerin sâhibi de tâlibi de kalbimdir. Onları kalbim yazdı, kalbim okudu, kalbim dinledi. Buna ilâveten bir de üç beş dostum. Onlar da daha dumanı üstündeyken bu şiirleri dinlediler, okudular, üzerinde düşünüp görüşlerini dile getirdiler. Bunlar eskilerin "sâhibü'l-kelâm

ve'l-kalem" dedikleri nâdir şahsiyetlerden... Konuştukları can kulağıyla dinlenmeye, yazdıkları gönül gözüyle okunmaya değer hakîkî ve hakîkatli dostlar. Sağ olsunlar. Var olsunlar. Kitabımız yayınlandıktan sonra bu şiirlerle hemhâl olacak okuyucu çıkar mı çıkmaz mı, bilemiyorum. Çıkarsa bu elest meclisindeki tanışıklığımızdandır. Aynı candan yaratıldığımız gönül dostlarıyla dünyada da tanışmak isterim elbet. Bu mümkün olmazsa, şiirlerimle tanış olmanın tesellîsi bana yeter. Kalbe dokunan şiir, yazanla okuyanı ebediyen tanış kılar. Burada da orada da...

Garaz Bir Ad İmiş

Bu kitapla, "Garaz bir ad imiş âlemde ben hem eyledüm bir ad" diyen üstadım Fuzûlî'nin görüşüne uyarak bir ad bırakmak istedim. Bir gün, bir yerlerde bizi de anan bulunur elbet. Eğer şiirlerimle bu âlemde bir ad bırakabilirsem, ben adımın yerde değil göklerde anılmasını isterdim. Göklerde, melekler katında anılmasını... Kısık bir sesle olsa da...

Şekilden Öze

"Aynadan Geçen Şiirler" kitabının kendine mahsus şekil husûsiyetleri de var. Evvelâ ilk bölüm üç şiirden meydana geliyor. Bu, kültürümüzdeki "üçler, yediler, kırklar" üçlemesinin ilkine tekâbül etmekte. İkinci olarak bu kitap her bölümün içinden muhtevâya göre seçilen bir mısrâ ile ayrılmış yedi kısımdan oluşmakta. Kitabın bu yedi bölümüne de yediler diyelim. Kitap kırk şiirle okuyucuya

sunulmakta. Bu kırk şiir de kırklar olsun. Eserin başındaki küçük mensûre de epigraf diye yazıldı. Bu küçük açıklamadan sonra "Aynadan Geçen Şiirler" için şöyle bir cümle kurulsa garip kaçmaz sanırım: "Üçler yediler kırklar/Bu kitapta cem oldular." Biz her ne kadar kırklara karışamasak da rûhumuzdan neş'et eden şiirlerimiz bu şekil özelliği ile kırklara karıştı sayılabilir. Sembolik de olsa… Bu özelliklere ek olarak şunlar da söylenebilir: Geleneğimizde olduğu gibi kitabın ilk şiiri Cenâb-ı Hak'la alâkalı bir muhtevâ üzerine kurulmuştur. İkinci şiirimiz de naat olarak okunabilecek bir kıvama sâhip. Kasdım da buydu zaten. Kitaptaki son şiirin son iki mısrâı da münâcat mâhiyetinde olup Allah'a kavuşma isteğini dile getirmekte. Bir bütün olarak düşünüldüğünde, Allah'tan gelen her şeyin tekrar Allah'a dönüşü sembolik bir dille ifâde edilmekte. Bu da bilinsin istedim.

Hüsn-i Kisve-i Tab'

Şimdi sıra bu küçük eserin eskilerin tâbiriyle "hüsn-i kisve-i tab'a" bürünmesine geldi. Nasıl bürünecek? Ülkemizde şiire pek kıymet verilmiyor. Şiir kitaplarına rağbet yok. Bu sebeple yayıncılar şiir kitabı basmak istemiyorlar. Bassalar bile bunlar teknik açıdan ikinci, üçüncü kalitede kitaplar oluyor. Biz istedik ki bu şiir kitabı hak ettiği güzellikte bir baskı ile okuyucu karşısına çıksın. Bu sebeple "Aynadan Geçen Şiirler"i kapağından dizgisine, baskısından kâğıdına kadar kendi imkânlarımızla en güzel şekilde okuyucuya sunmak istedik. Zîra şiir güzeldir ve onun güzel bir elbiseye bürünmesi en tabiî hakkıdır.

Söz Bitmez

Ayna mazmunu etrafında söyleyecek sözümüz bitti mi, tam emin değilim. Gönlümüz şimdilik kırk şiirle bu konuyu tamamlamayı uygun buldu. Kim bilir, belki de ayna şiirleri daha serbest bir mecrâda daha farklı bir biçimde akar gider. İstemek ve çalışmak bizden tevfik Allah'tan. Bir önceki cümlede istemek ve çalışmak bizden dedim. Âşıklar arasında hatâ sayılan bir söz söyledim. Aslında her şey O'ndandır... Her şey O'ndan...

Hüseyin AKKAYA

Sivas, 2 Ağustos 2019

AYNADAN GEÇEN
ŞİİRLER

Bu benim hikâyem…

Gençtim… Kanımın damarlarımdan taştığı vakitlerdi. On beşlik kâkülümün deli rüzgârlarda savrulduğu zamanlardı. Dağlandım. Dağlara vurdum kendimi… İçimdeki dağlara… Doruklarında üşüdüm. Elim ayağım buz kesti. Eteklerinde bin bir renkten güzellikler devşirdim. Şakâyıklar… Baygın nergisler… Dağlanmış lâleler…

Bir dağ yalnızlığını bürünüp kalbime sığındım.

Sonra… Sonra… Nice nice seneler sonra…

Kızgın çöllere saldım rûhumu. Dolaştım durdum. Aç, susuz, tek ü tenhâ. Ayaklarım yarıldı, dudaklarım çatladı. Heybemde bir lokma azığım, kırbamda bir damla suyum kalmamıştı. Kum tepeleri arasında bir vâha gördüm. Vâha mı, serap mı, yoksa kalbim mi, bilmiyorum. Bildiğim pırıl pırıl bir göl. Suları duru ve berrak. Gayriihtiyârî dalıverdim o suya. Suya… Yani kalbime… Bir anda su, toprak ateş ve hava birbirine kavuştu. O küçücük göl ansızın bir ummana dönüştü.

O sonsuz ummana daldıkça daldım. Gördüğüm… Sâdece… İnciler, inciler, inciler… Saf, duru ve lekesiz... İnciler devşirdim o maviliklerden. Ben mavilikler dedimse de sen kalbimin derinlikleri olarak anla. O incileri, kalbimin süveydâsında büyüttüğüm o incileri, sana sunmak istedim... Ayaklarına serpmek… Ama ne gözlerimde fer ne dizlerimde derman kalmıştı. İlk adımda düştüm. İncilerim saçıldı yerlere. Uğruna bir ömür hebâ ettiğim inciler.

Gel topla... Gel topla... Gel topla...

Bak, nasıl da dağılmış incilerim dört bir tarafa. Gör, redif redif nasıl da saçılmış yollara... Ve anla, nasıl da pârelenmiş yüreğim...

Ey yüzünü hiç görmediğim, belki de hiç göremeyeceğim dost/okuyucu!

Gel...

Ve topla...

Tâ ezelden aşkın aynasıyız biz

Tecellî

Güzel güzelliğini temâşâ etmek ister
Uç verir bin bir şekil yokluğun aynasından
Sûret sûret içinden geçerek çoğalırken
Kalp filizlenir aşka süveydâ noktasından

Ve gökler genişledi müzeyyen levhalarda
Rahmete kandı toprak bir tohumda bin bahâr
Toprak deniz ve rüzgâr âteşle açılırken
Güzellik sende ayân aşkın bende âşikâr

Nisan 2012

İnşirah

Çok eski zamanlardan çıkıp gelmiş gibisin
Hazîn bir gazel gibi Mağrib'den bir muvaşşah
Vezni endâmın sanki âhengi ise sesin
Âteşîn rediflerle içten kâfiyesi ah

Göklerin derûnunda durulmuş güzelliğin
Bir aynadan aynaya yansır durur her sabah
Sularda pırıltılar seni istikbâl için
Seni istikbâl için ufukta kavsikuzah

Bense bir ömür böyle seni arar dururum
Alaca karanlıkta dalgalanırken eyvah
Gönlüm kırık yüküm gam dünya ağır yol uzun
Ne zaman seni duysam kalbimde bir inşirah

Ekim 2018

Varlık-Yokluk Aynası

On sekiz bin âlem bizde saklıdır
Budur en kapalı hem en açık sır
Yoklukta varlığın aynasıyız biz

Hem varız hem yoğuz birlik içinde
Hem sağız hem ölü dirlik içinde
Varlıkta yokluğun aynasıyız biz

Sırlıdır gönlümüz güzelliğinle
Sen varsın o sır(r)ın derinliğinde
Tâ ezelden aşkın aynasıyız biz

Ocak 2019

Beni güzelliğine tutulmuş bir ayna say

Güzellik Aynası

Gel kalma tek ü tenhâ kendi yalnızlığında
Benzersiz güzelliğin olmasın sana engel
Sevdânın o geçilmez ufkuna vardığında
Toparla yıldızları geceyi topla da gel

Sonsuz güzelliğinin gizemli sır(r)ı benim
Eyvây dedirtme bana dedirtme bana eyvây
Hiçbir şeyin değilken yine de her şeyinim
Beni güzelliğine tutulmuş bir ayna say

Aralık 2018

Benim Aynam

Dilimde evrâdım sözündür benim
Yüreğimin yükü hüzündür benim
İster uzak ister yakın olayım
Sonsuza dek aynam yüzündür benim

Aralık 2016

Senden Sana

Ne serap ne de hayal senden sana bir çağrı
Kalbimin derûnunda aşkın nabzı nefesin
Ezelden can kulağı duyduğu günden beri
Yârdan bir yara gibi işler içime sesin

Bir kez bile görmeden tanıdı seni bu can
Hâlâ uzağındayım hâlâ ötelerdesin
Görsem de görmesem de her şey senden bir nişan
Buğulu aynaların arkasında gizlisin

Mayıs 2016

Aynalar Sararırken

Ne mümkün târif etmek sensiz geçen hayâtı
En görkemli ânında solmaya hazır çiçek
Derûnumda sessizce yankılanan feryâdı
Dindirmek ne kadar zor sükûta bürünerek

Sensiz kalbim âh kalbim nasıl da çırpınıyor
Kısa günde kırk kerre doğup ölen kelebek
Hasretten damıtılmış yalnızlıktan daha zor
Aynalar sararırken senden seni beklemek

Eylül 2016

O Şehzâde

Masallardan çıkıp geldim kapına
Âh bir sorsan suâl etsen bu da kim
Aynada bir sûret görüp vurulmuş
O şehzâde bugün benim efendim

Aralık 2016

Kitap Ayna ve Sen

-Kitapla nefeslenen Rıfat Kütük'e-

Bir aynadır bu kitap seni sana gösteren
Sana dâir ne varsa ondadır satır satır
Ne zaman yüreğinle üzerine titresen
Hasretini çektiğin cemâli hatırlatır

Harflerin tam kalbinde parıldamakta yüzün
Açılır perde perde dalların arasından
Ne desem eksik kalır bittiği yerdir sözün
Her an yeni doğarsın kalbimin aynasından

Ben bir Leylâ okudum bütün dünyâya bedel
Bir hayat ağacı ki dal dal göğe yükselmiş
Kalemler kâğıtlarda henüz gezmeden evvel
Bir kitaba eğilip kitapla güzelleşmiş

Aralık 2018

O'ndandır

Aşk hep vardı. Âşık ve mâşukta tecellî etti. Birdi ama bin bir şekilde göründü. Birdi… Bin bir kalpte yer alsa da aşk, birdi… Aşktı adı… Muhabbet oldu, sevgi oldu. Yeni kelimelerden yeni yeni elbiseler giyindi. Farklı dillerden binlerce libâsa bürünse de birdi aşk. Peki, bu aşkı varlığının aslî unsuru olarak kabul eden kimdi? Âşık mı? Mâşuk mu? Aşk mı?

Kim kime hayrandı. Kim kime âşık. Bilinmedi.

***

Aşk hep vardı. Bir de dünyalar güzeli Narkissos. Ve bir de derinlerden kaynayan duru bir pınar. Narkissos, etrafında kendisine hayran hayran bakan hiçbir canlı varlığa iltifat etmedi. Orman perilerine bile. İltifat etmek şöyle dursun göz ucuyla dahi bakmadı yanlarından geçerken. Onlar öylece bakakaldılar arkasından. Bir gün pınara yöneldi Narkissos. Pınar da

ona. Pınarın suları pırıl pırıldı. Eğildi baktı Narkissos. Suyun derûnunda bir sûret gördü. Pınarın kalbine yansıyan bir güzellik. Gördüğü güzellik kendine çekti Narkissos'u. Bir an bile duraksamadan pınara daldı o güzeller güzeli. Daldı ve kayboldu. Bir çiçek açtı daldığı suda. Dalgın ve baygın bir çiçek. Adına nergis dediler.

***

Şimdi, de bana. Narkissos mu pınara âşıktı; pınar mı Narkissos'a? Yoksa, yoksa her ikisi de kendilerine mi? De bana, Mecnun mu Leylâ'ya vurgundu; Leylâ mı Mecnun'a? Ferhat mı Şîrin'e sevdâlıydı; Şîrin mi Ferhat'a? Güneşin denizlerde kaybolduğu ülkelerden seslensek, yani gün batısından. Romeo mu Juliet'e tutsaktı; Juliet mi Romeo'ya? Yönümüz aynı istikâmette yürümeye devam edelim. Aynı noktaya geliriz. Gün doğusuna yani… İsimler değişir sâdece. Bu sefer Kerem olur, Aslı olur kahramanlarımızın adı.

Kim kime hayrandı. Kim kime âşık. Bilinmedi. Hiçbir zaman bilinemedi.

***

Aşk hep vardı. Bir de şâirler… Ne söylerlerse söylesinler aslında aşkı terennüm eden şâirler… İşte onlardan biri… Sen eski zaman İstanbul'unun zarif şuarâsından bir şâir, de. Ben Türkçenin, İstanbul Türkçesinin tâcdârı diyeyim. İkisi de yakışır. Şiir ufuklarından havalanıp gönül semâlarına yükselir, yükselir de oradan seslenir:

> Niçün sık sık bakarsın böyle mir'ât-ı mücellâya
> Meğer sen dahi kendi hüsnüne hayrân mısın kâfir

Ne der bu şâir? Ne söyler böyle?

Neler neler demez ki:

> Ey ele avuca sığmayan sevgili… Ey güzelliği aynaları, sevdâsı gönülleri çıldırtan güzel… Cilâlanmış parlak aynalara böyle sık sık niçin bakıyorsun; sen de mi, sen de mi kendi güzelliğine hayransın yoksa?

Böyle dedi şâir. Dedi ammâ hayran olan kimdi, bilinmedi. Şâir mi? Ayna mı? O ele avuca sığmayan kâfir güzel mi? Bilinemedi.

***

Bu senin sırrındı. Kalbimde kaldı. Ben bildim, bildiğim bilinmedi.

Neydi o türkü? Nasıldı? "Ben yandım seni bilmem."

Ben yandım… Yanışım, aynalarda tutuşan gül yangınlarından nişandı…

Bilinmedi…

Haziran 2018

Muhayyel

Hiç mahremin olmadım sevdâna tutuldum da
Gurbet gurbet dolaştım rûhumun sılasında
Beni bende kaybettim seni bende buldum da
Tükendi umutlarım bahtımın karasında

Ne seraplardan geçtim ne derin uykulardan
Seni Leylâ belledim bu çölün ortasında
Hediyem can olurdu bir lahza görünseydim
Gözlerinden geçerek kalbinin aynasında

Haziran 2016

Suyun Aynasında Ben

Ne zaman suya baksam derûnunda bir sûret
Bir çift göz bana suyun aynasından bakıyor
Mavi gök incecik dal durgun su sana hasret
Sessizce çağlayarak benliğime akıyor

Ne güzel senden gelip sana doğru yol almak
Sensiz neye tutunsam ellerimi yakıyor
Benliğimden Ben'ine bir türlü varamamak
Bir bilsen seninleyken sensizlik nasıl da zor

Temmuz 2018

Puslu aynalarda dağıldı yüzüm

Paramparça

Böyle kalmayacaktım burada paramparça
Yekpâre çıkacaktım yepyeni seferlere
Ayna ayna açılan yönleri birleştirip
Dönecektim yüzümü senin olduğun yere

Rûhumu arındıran aynam yüzündü ey yâr
Bilmem nasıl aldandım rengârenk güneşlere
Şimdi öylece kaldım öksüz bir çocuk gibi
"Aynam düştü yerlere karıştı gazellere"

Şubat 2015

Aynadaki Emânet

Elbette bu hicran süremez böyle
Ayrılık vuslata dönüşür elbet
Yeter ki sen kalpten şarkını söyle
Yeter ki kendini kalbimde seyret

Puslu aynalarda dağıldı yüzüm
Sırda saklı durur sana emânet
Sevdâ da hayat da bir ince hüzün
Derinden çekilen ahtan ibâret

Aralık 2017

Aynalı Hüzün

Aynalı hüzündür rengi hayâtın
Bir yüzü neş'eyse bin bir yüzü gam
Yalnızlığa kanat çırpan kuşların
Âşiyânı ben olurum her akşam

Uyuturken dertlerini kalbinde
Anneme ben ne ninniler söyledim
Heceleyip kalpten daha derinde
"Aynalı beşikte" hüzün "beledim"

Temmuz 2018

İntizâr

Bir defa muhabbetle durmadı karşısında
Su gibi aktı ayna içinde aktı rûhum
Bülbül bağda gezerken gonca soldu dalında
Haydi getir ey şâir buna mâkul bir yorum

Gönül âyînesini âteşle cilâlayıp
Bir ömür yalnız seni bekledi biliyorum
Pervâne süslenirken kanatlarını yayıp
İntizâr şûlesiyle eriyip tükendi mum

Mayıs 2019

Eyvâh

Yine eyvâh ey dedim eyvâh dedim sonunda
Yâr oldu yine bana rûhumdan kopan feryât
Oysa neler ummuştum neler neler oysaki
Pişmanlıktan ibâret yaşadıklarım heyhât

Her nereye tutunsam sırlanmış cam kırığı
İç içe aynalarda savrulmakta mevcûdât
Farz et yüzyıl yaşadın yüz daha ekle ey cân
Yorumu yarım kalmış bir rüyâ gibi hayat

Ağustos 2015

Unutma aynalardan sükûnetle geçilir

Çarnâçâr

Her eşyâ bir aynadır birbirine açılan
Bir kerre tutuldun mu kapanır bâb-ı esrâr
Sûret cilâlanırken sîret pul pul dökülür
Yârin ile aranda benliğin dahi ağyâr

Bir eşyâdan eşyâya bir aynadan aynaya
Koşturup duruyorsun nerde verdiğin ikrâr
Her parıltılı nesne bin bir başlı ejderhâ
Gözlerimden vurulup kalakaldım çarnâçâr

Şubat 2015

Dev Aynası

Ben'imi ayna edip tam karşısında durdum
Büyüdükçe büyüdüm daracık odalarda
Benden içre ben'imi seyrettim uzun uzun
Adına benlik denen devâsâ aynalarda

İçimde gölge benlik birdenbire kabardı
Aşıverdim gökleri göz açıp kapayanda
Büyük sanılan dünyâ ancak cirmi kadardı
Titreyen bir kürecik parmağımın ucunda
...
Böyle devam ederken içimde gizli bir ses
Diyordu arada bir derinden fısıltıyla
İkrârını hatırla ikrârını hatırla

Şubat 2019

Sihirli Aynalar

Sihirli aynalar karşısındayım
Bir dudağım yerde diğeri gökte
Büyülü ırmaklar kıyısındayım
Bir yanım masalda biri gerçekte

Sanki cin görmüş de çarpılmış yüzüm
Gözümün beyazı akmış toprağa
Sırdan bile daha kara gündüzüm
Korkuyorum aynalara bakmaya

Her parçam bir yerde savrulmaktadır
Yankılanır sesim Çîn ü Maçin'den
Çıkıp gelsem artık beni kim tanır
Çıkabilsem aynaların içinden

Ekim 2016

Ayna Yorgunluğu

Yorgunum ayna ayna bakınıp durmalardan
Dipsiz derin sularda boy vermekten yorgunum
Güzellik algısına tutuklu kalmalardan
Gecelerin koynunda sabahlamakta uykum

Sırça odacıklarda sûret törpülemekten
Kendimle yüzleşmeye fırsat bulamıyorum
Benliğimin içinde özümden kopuk bir ben
Derinleşti rûhumla aramdaki uçurum

Ya ayna yorulmaz mı yığma görüntülerden
Ki akmakta karlanmış camlardan binlerce kum
Ayna kırgın ben kırgın dinmeyen hasretlerden
Yandım eridim bittim dostlar artık ben yokum

Mayıs 2019

Aynalarda Yaşlanmak

Baktığım her aynada karşımda başka bir yüz
Bunu fark ettiğimde gün akşam mevsim kıştı
Olanca dehşetiyle bende gece ve gündüz
Hakîm Heraklit yoksa bunu mu anlatmıştı

Alnımda ince ince çaprazlama çizgiler
Çehrem sarkaç misâli salınmaktan tedirgin
Aynalar alnacımda gülümserken muzaffer
Derinleşen hatlarda zaman daha belirgin

Ömrümün sermâyesi noksanlaşırken bir bir
Yepyeni bir doğuşa hazırlanmakta özüm
Hasretle bir yerlerde beni beklemektedir
Bir daha aynalarda değişmeyecek yüzüm

Haziran 2019

Temâşâ

Sor inceden inceye nasıl niçin ve neden
Ahvâli temâşâ et devrân âyînesinden

Mayıs 2018

Sükûnet

Biraz durakla bir dur bu hız da neyin nesi
Koşmakla bulunamaz bu hayâtın anlamı
Ne olur bir kez dinle kalbinden gelen sesi
Dalgalı aynalarda çırpınmak yormadı mı
Yormadı mı kalbini bunca dünya hevesi

Gönlünü sessizliğin sularında dinlendir
Unutma aynalardan sükûnetle geçilir

Ocak 2019

Aynaları ağartan bir yüzüm olsun Rabbim

Ayna Duâsı

Aynaları ağartan bir yüzüm olsun Rabbim
Gün doğmadan seherin şavkı ile yıkanan
Rengârenk çemberlerden uçarak geçmeliyim
Rûhum bir kuş olmalı Sîmurg'a kanatlanan

Dünyadan dört unsura dâir bende ne varsa
Alıp da karanlığa karışıverse gölgem
Sûretim sır içinde eriyip de kaybolsa
Her baktığım aynada rûhumu görebilsem

Mayıs 2018

Tutsak

I

Bir özge sürgünüm yüreğimle ben
Gezdirmez üstünde topraklar beni

İter ortasına bir yeni derdin
Ümitle tuttuğum her kenar beni

Eski bir şarkıdır dudaklarımda
Kim duyar kim dinler kim anlar beni

Hangi yöne baksam dipsiz uçurum
Çekiyor boşluğa aynalar beni

Çaldılar göğümden yıldızlarımı
Işıtmaz iğreti lambalar beni

Seni över sana tutsak sözlerim
Kim duyar kim dinler kim anlar beni

II

Götürür kalbinin sahillerine
İçimde kabaran dalgalar beni

Sensiz ve seninle geçen günlerim
Bir ince hüzünle karşılar beni

Nereye yönelsem sana doğrudur
Dâvetin yürekten yakalar beni

Ey sevgili susuzluğum sendendir
Kandırmaz bulanık bu sular beni

Ve aşka açılan uçsuz gözlerin
Beni ayna ayna tutuklar beni

Bırakmıyor beni bu rüzgâr beni
Eğer seviyorsan gel kurtar beni

III

İşte geldim duâlarla kapına
Gitmem gayrı kovsan bile yâr beni

Kaçtı uykularım gecelerine
Sonsuz bir sabaha gel çıkar beni

Bir gül sağnağıyla düştüm izine
Eğlemez rengârenk bin bahar beni

Uzat ellerini uzat kalbime
Sevgiyle kuşatıp aşkla sar beni

Yağmur beni rüzgâr beni kar beni
Üşütmüyor aşkın varken yâr beni

Paramparça aşka ayna yüreğim
Ey yâr bir nazar et gel onar beni

Mart 2015

Bırakma Beni

Bir aynaya kapılıp düştüm uçsuz yollara
Ne yerde bir işâret ne gökte bir yıldız var
Geceler sarp ve çetin geçit vermez karanlık
Ne çâre sana varmaz tükenir bende yollar

Aynanı kalbime tut geleyim sana doğru
Bu dünyâ gurbetinde gezdirme diyâr diyâr
Derin denizlerdeyim ıssız dağ başlarında
Yem etme kurda kuşa yem etme beni ey yâr

Şubat 2015

Sûret kabul etmeyen aynadır benim adım

Aynımdaki Ayna

Bu hüzün senden değil O'ndandı biliyorum
Sen yansıttın sessizce yaşayarak öğrendim
Kalbim kanayıp durdu günlerce gecelerce
Ferhat'la dağı delen Kerem'le yanan bendim

Mecnunlar geçip gitti Leylâ aynalarından
Ben o esrârlı yoldan daha evvel gidendim
Kapandım eşiğine yüreğim ellerimde
Yüreğim ellerimde kapındayım efendim

Nisan 2019

Mihman

Ayna gibidir ev içi
Eviç makâmında
Dalgalanır durulur
Kim sâkin olursa derûnunda
O incecik camlarda
Kendini değil
Ev sâhibini bulur

Ekim 2016

Biz

Sırlı âşıkların rüyâsıyız biz
Kaf dağında aşkın Ankâ'sıyız biz
Batmayan güneşler gönlümüzdedir
Paslı aynaların cilâsıyız biz

Gönül kışa dönse bahârıyız biz
Can yola koyulsa diyârıyız biz
Yoklukta varlığa seyrân eyleriz
Camdan aynaların esrârıyız biz

Nisan 2019

Neşâtî Der ki*

Yoktur varlığımızdan ne bir nişân ne bir iz
Cilâlı aynalarda bile görünmeyiz biz

Eylül 2016

---

*Ettik o kadar ref'-i ta'ayyün ki Neşâtî
Âyîne-i pür-tâb-ı mücellâda nihanız

Ey Neşâtî! Maddî varlığımızdan öylesine sıyrıldık ki artık cilâlanmış aynalarda dahi gözükmüyoruz.

Aynalardan Geçmek

Sensiz neye vardımsa orada bir ayrılık
Kara bir zakkum gibi boy veriyor âdetâ
Sen yoksan yüzün yoksa gün ortası karanlık
Senden uzaklaştıkça aynalar paramparça

Kalbin bana değdikçe değdikçe sana kalbim
Bir kalbe dönüşüyor aramızdaki dünyâ
Âyîneler gözümden düşerken birer birer
Sana yakınlaştıkça yok oldu cümle eşyâ

Aşkın başlangıcı da sonu da senden ancak
Sende sükûn bularak kemâle eriyor aşk

Mayıs 2019

Efsunlu Aynalar

Bugün geçtim efsunlu bir aynadan
Büyülü perdeler açıldı kat kat
Perî sûretlere çarpılma aman
Aman ha aman ha aman ha dikkat

Böyle dedim kırdım sırlı camları
Bir renge büründü firkatle vuslat
Aştım ân içinde kehkeşanları
Yıldız yıldız avucumda kâinat

Kasım 2016

Aynanın Dilinden

Bir kez düştü endâmın derûnuna kalbimin
Kıyısız deniz gibi derinden dalgalandım
Bunca yanıp yakılış hepsi de senin için
Burda bağlı olsam da sende kaldı muradım

Cemâlin öylesine kapladı ki kalbimi
Seni sevdim kapandım kimseye açılmadım
Nazarımda dünyanın kalmadı bir önemi
Sûret kabul etmeyen aynadır benim adım

Mart 2019

Tükendim aynalarda iğreti yaşamaktan

Bitmemiş Masal

İçimdeki aynada bir görünüp kayboldun
Bir sevdâ filizlendi kalbin süveydâsında
Gönlümle seferdeyim işte o günden beri
Zümrüt zümrüt renklendim Ankâ'nın fezâsında

Gökten elma düşmedi kalbimi sundum sana
Bir de Yâkupça hüzün şi'rin her mısrâsında
Nihâyet buradayım huzûra girmek için
Bu bitmemiş masalın kırkıncı odasında

Temmuz 2016

Sanrı

Geçtim zannediyordum bu ufuk çizgisini
Bengisu kaynağından su içtim sanıyordum
Gönlüm şen bahtım yâver başımda devlet kuşu
Aştım Kaf dağlarını bir lahzada diyordum

Neden sonra anladım bir sanrı imiş her şey
Bir serap imiş meğer evim ocağım yurdum
Ardımda gölge gibi derin düş kırıkları
Ve derin ürperişler kalbimde bin uçurum

Daha ne kadar böyle yokluğun derûnunda
Sûreten var olarak görünmek ve kaybolmak
Kendine sürgün gibi hayâtın her ânında
Görünmez aynalara çarpa çarpa yaşamak

Ekim 2015

Sır

Yüzse de bin bir şekil aynanın yüzeyinde
Saklıdır asıl sûret sırdan daha derinde

Kasım 2016

Sonsuz Gözgü

Açıldım gözlerinden daha derin bir göze
Arındım sularında kapkara günahlardan
Lâyık olabilsem âh o sırlı bahçenize
Geldim kusurlarımla kovma beni kapından

Her şey bir ân içinde sonsuz dâimî bir ân
Açar nâmütenâhî gözlerini mâverâ
Gözgüye gizli yoktur bunu bilmez mi insan
"Bi-enn'allâhe yerâ bi-enn'allâhe yerâ"*

Mayıs 2019

*"Bi-enn'allâhe yerâ" Allah her şeyi görür. (Alak sûresi 14)

Siyah Ayna

Ayna dediğin ne ki sâde camdan bir satıh
Arkası isli duvar alazlanmış dumandan
Ön yüzü aydınlansın diye bunca karanlık
Işıklı yüzeylerden çerçeveli bir zindan

Sensizim sensizliğe benim ebedî sürgün
İçimdeki mağaram sanki rûhuma koza
Özüm eğer yüzümü aydınlatırsa bir gün
Bütün kara aynalar dönecektir beyaza

Senden başka kimim var söyle senden başka kim
Kim çekip alır beni kasvetli odalardan
Sen bir ışık tutmazsan nasıl çıkabilirim
Nasıl çıkabilirim bu siyah aynalardan

Temmuz 2019

Aynalarda Yaşamak

Bir ayna aç kalbinden esrârımla sırlanan
Bahtımın süveydâsı içinde saklı dursun
Uçsuz prizmalarda çoğalarak kaybolan
Beni yalnız kırılmış aynalarda bulursun

Bir aynadan geçince geçtim bin bir aynadan
Kırk gözeden su içtim çatladı dudaklarım
Her yol başlangıcında bir bir kapandı yollar
Aynı noktada kaldı attığım her bir adım

Kristal yamaçlara çarparak yansılanan
Yüzüm yüz parça şimdi geriye dönmek muhal
Tükendim aynalarda iğreti yaşamaktan
Beni buralardan al beni buralardan al

Nisan 2012